

villige til at give 3—9 Øre mere for en halv og 6—8—10 Øre mere for en hel Flaske af deres Øl. Man udsætter sig da for, at de Ølforter, som man maa ønske blive mere udbredte her i Landet, blive medarbejdende, naar der lægges saa stor en Skat derpaa. Hvis man derimod fulgte den af Folketinget foreslaaede Vej, at beskaffe Alkoholprocenten af, hvad der overstiger 2 à 2¼ Procent — hvilken Grænse man sætter, spiller ikke saa stor en Rolle, naar Skatten fastsættes procent- eller halvprocentvis — saa vil den Skat, som falder paa disse Ølforter, ikke blive af en saadan Højde, at den kunde øve nogen Indflydelse paa Forbruget deraf, saa vil tværtimod Forbruget af de lettere Ølforter, som dog falde ind under Skatten, stige; thi de lettere Ølforter, som falde ind under Skatten, vilde da i meget væsentlig Grad fortrænge de stærkere Ølforter, som falde ind under Skatten. Baade i moralsk, Afholdenheds-, i social og økonomisk Henseende er den Forandring, der er stet, ved at man har inddraget alt det Øl paa over 2¼ Procent Alkohol ind under Skatten, en overordentlig skadelig Forandring. Men saa er der tillige givet den Bestemmelse i sidste Stykke af § 2, hvorved den ærede Finansminister faar Ret til at nøde Bryggerne til at lade Øllet blive liggende saa længe, indtil det har faaet den Styrke, som udkræves til at være skattepligtigt, eller, om man vil, han kan nøde Bryggerne til at lade Øllet ligge saa længe, at det enten naar den Styrke eller bliver fordærvet. Det staar i Ministerens Magt at behandle Bryggerne fuldstændig, som han vil. Hvis det skulde hændes, hvad man maatte haabe fra et moralsk og socialt Standpunkt, at Tilbøjeligheden i Danmark blev større til at drikke skattefrit Øl, og der af den Grund kom færre Benge ind i Statskassen, saa har Ministeren det i sin Haand at nøde ethvert Bryggeri til at lade Øllet ligge saa længe,

imødekommende og lempeligste Hensigter lige overfor Bryggerne. Men kommer det Tidspunkt, at der skulde komme færre Benge ind i Statskassen, kunde det dog være, at den ærede Minister vilde sætte Statskassens Interesse højest og sige: Jeg har Magten, og saa bruger jeg den! Jeg tror overhovedet aldrig, at der paa en Skattelov er givet vor Regering en saadan Myndighed. Og naar det aldrig før er stet, at der er givet vor Regering en saadan Myndighed, saa tillader jeg mig, dog at spørge dette Ting, hvorledes det kan falde paa at give denne Myndighed til en Minister og en Regering, hvis hele System dog i en Aarsække har været en Ræde af Overgreb og Uretfærdigheder, har haaret Præget af personlige Forsølgelser og Forurettelse mod enhver, som traadte dens Hensigter i Vejen samtidig med, at den har viist Begunstigelse og Overbærenhed mod dem, som Ministeren og Regeringen betragter som sine Tilhængere og Haandlangere? Det er den Maade, hvorpaa dette Ting har betragtet og har Ret til at betragte den nuværende Regering. Er der stet noget, som i Virkeligheden kunde forandre vor Ret til at betragte Regeringen paa den Maade? Og saa vil man i denne Regerings Haand lægge en saadan Myndighed. Hvor tør man give en stor Klasse af dygtige Medborgeres Belfærd paa den Maade i Regeringens Haand, at Regeringen kan stalle og valte dermed, som den vil? Jeg havde ikke ventet, at et saadant Forslag kunde finde Anbefaling fra den Side, som dog hidtil har staaet sammen med os i Modstanden mod Regeringen og betragtet Regeringen, som jeg her siger. Jeg havde mindst ventet det af det ærede Medlem for Præssts Amts 6te Valgfreds, som jo selv har affattet den Erklæring, som blev oplæst fra Formandsstolen den 1ste April 1885, hvori der opfordres til Brodertrug, eller